

Helt på vidda

Mektig er kanskje ikke et stort nok ord for Benedicte Maurseths Mirra, som lar oss følge villreinen gjennom golde musikalske landskap.

Benedicte Maurseth
MIRRA
Hubro, 2025

Ettergløden av både Jon Fosses nobelpris-rus og (den fremdeles pågående) såkalte #joachimtriersummer, tyder ting i tiden på at vår nye kulturelle eksportartikkel kan bli bølgen av ferske folkemusikk-uttrykk fra steinrøysen her oppe. Det er ikke sikkert strømmegigantenes algoritmer vil være helt enig med meg i den påstanden, men stadig oftere dukker det opp flere særs positive anmeldelser og omtaler i internasjonale medier av denne musikken, senest kalt «The fleeting magic of the fjordlands» – fjordlandets flytende magi – i britiske The Guardian.

Sitatet er hentet fra en forhåndsanmeldelse av Benedicte Maurseths nyeste album, utgitt på den lille Oslo-etiketten Hubro, som gir ut eksperimentell musikk i det vidåpne sjangerlandskapet mellom avantgarde-, jazz-, folke- og samtidsmusikk. Maurseths nye album må sies å omfatte etoset Hubro har jobbet etter i over femten år: Å sprengte musikalske grenser. Og hun får det til!

Friskt

Benedicte Maurseth er ingen

I et stort øde landskap: Benedicte Maurseth, folkemusiker og potensiell eksportartikkel.

FOTO: AGNETE BRUN / HUBRO

særlig hørbart i sporet «Nysnø over reinlav», er det som naturen fortsetter å leve inne i komposisjonene hennes. Man formelig kjenner på følelsen av å stå ute i fri natur og suge

første nysnø. Fra det vakre og livsbejaende, til det truende og farefulle. Sist jeg sto oppe på en fjelltopp og tittet mot en flakkende himmel, var det nettopp tanken på naturens